

Мара. Тъй !.

Драг. Наредъ съ силната и свѣтла любовъ къмъ мене — въ тебе се там съ непобѣдима мощъ и прѣданността къмъ България. И тая прѣданностъ е тъй силна, че....

Мара / засмѣно / За нея ли ? Та няма у тебъ е по слаба прѣданността къмъ нашата земя ?

Драг. У мене !

Мара Инкъ какъ да си обясня оная дивна смѣлостъ, оная нечувана храбростъ у тебъ, що прояви при " скалитъ " при "Дълбокия бродъ " ! Чия е тая сила, която въ опасноститъ те прави крилатъ, а въ рѣшителнитъ битки — могъщъ като вихрь !.

Др. Коя ли ?.

Мара Не тази прѣданностъ ли къмъ родния край е която те прави смѣлъ ^{камо} лъвъ и всемогъщъ като слънце ! Не прѣданността къмъ България ли е въ такова време твоята свѣтла звѣзда !.

Драг. Ето !. . . Ето, че у тебъ се пробужда силата отъ която се боя ... ахъ какъ се боя !.

Мара. Тогава не азъ, а ти не се познавашъ.

Драг. Азъ !. . . Да, да ! И у мене има нѣщо, но у менъ е друго. Когато азъ се боя за нашата земя — азъ я виждамъ — виждамъ я озирена отъ любовта, що грѣе въ твоята дуна. И само подъ крилете на твоята дълбока и прѣданна любовъ — азъ чувствамъ, че имамъ роденъ край. И макаръ да съмъ всекога и навсѣдъ готовъ да жертвувамъ живота си за България, струва ми се чебихъ жертвувалъ любовта си за роденъ край !.

Мара / Изненадана / Ахъ !.

Драг. Не е ли вѣрно ! че ти би пожертвувала себе си, ако стане нужда....

Мара Схъ както и ти би сторилъ.

Драг. Но тогава любовта ти камъ мене ?

Мара / Махайки ръка / не, не-не ! Не ми говори тай. /Прѣгрѣца го / Азъ немога безъ тебе !. . . . Азъ. . . . Истина, и азъ. . . . и азъ само чрѣзъ тебе виждамъ колко е хубавъ живота; колко е мила земята, що ни откърни. . . и азъ само чрѣзъ тебе разбрахъ, че въ живота има толкова хубави нѣща ?

Драг. / Гладейки косата ѝ / Ти си дивна дуна, Мара ! Всекога, кога съмъ се смислялъ за тебе : било подъ облака отъ стрѣлитъ на неприятеля; било прѣдъ тиха дръмка на млъчелива нощъ-всекога твоята